

ние то челоуѣческо, кои то тичать самъ тамъ и тропать съ крака та си. Коваческій млатъ верху на накована выше не ся слуша, нито зубоватий триенъ древодѣлаца. Сички те лежать прострени верху покойни те нѣ едрове, и любезно то чедо спава верху майчини те ся груди. Иракъ е горѣ на небеса та, и темнота горѣ на земля та, сѣкое око е затворенно, и сѣкоя рука е покойна и недвижима.

Кой ся грыже за челоуѣцы те, кога са въ глубокий сонъ? — Кога не могат да помогнатъ себе си, нито гледать, ако приближава при тѣхъ нѣкоя си опасность? — Е ли нѣкое око, кое то никакъ не спава: е ли око, кое то гледа и най темна та ноцъ, както, и въ дневна та сѣтелна та свѣтлость, или луновна та, кога не е свѣциникъ въ каца та, нито нѣкоя звѣзда не блистае чрезъ густы те облацы, това ако гледа вредомъ, по сички те мѣста, и непрестанно не спава за сички те домородства, колко то ся горѣ на земля та. Око то, кое то никогда не спава е Око Божіе. Рука та му е вынаги прострена надъ насъ. Той направи соня, за да ни опокоява, кога сме умерени: направи ноцъ та за да спавамы тихо.

Както една майка ся расхожда, и щета каца та съ перста въ устны те си, и прави да млакива сѣкоя молва, за да не бы ся досаждава малко то си дѣтенце, както тегли покрывки те около мюлка та си, за да не свѣти свѣта нѣжны те си очички, така, и Богъ тегли пощцы те за-